

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 119/23

Luxemburg, 12 iulie 2023

Hotărârea Tribunalului în cauza T-8/21 | IFIC Holding/Comisia

Tribunalul confirmă deciziile Comisiei prin care Clearstream Banking AG este autorizată să se conformeze sancțiunilor americane aplicate Iranului

Acesta respinge acțiunea formulată de IFIC Holding, o societate germană ale cărei acțiuni sunt deținute indirect de statul iranian

În anul 2018, Statele Unite ale Americii s-au retras din Acordul nuclear cu Iranul, semnat în anul 2015 și având ca obiect controlul programului nuclear iranian și ridicarea sancțiunilor economice împotriva Iranului. Ca urmare a acestei retrageri, Statele Unite au impus din nou, în temeiul „Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012” (Legea din 2012 privind libertatea și combaterea proliferării în Iran), sancțiuni împotriva Iranului, precum și împotriva unor persoane determinate care figurează pe o listă¹. De la acea dată, se interzice din nou oricărei persoane să întrețină, în afara teritoriului Statelor Unite, relații comerciale cu persoanele care figurează pe această listă SDN.

În urma acestei decizii, pentru a-și proteja interesele, Uniunea a adoptat Regulamentul delegat 2018/1100² de modificare a anexei la Regulamentul nr. 2271/96³, pentru a include în aceasta Legea americană din 2012 privind libertatea și combaterea proliferării în Iran, amintită mai sus. Acest din urmă regulament, care urmărește să asigure o protecție împotriva aplicării extrateritoriale a actelor cu putere de lege citate în anexă, interzice în special persoanelor vizate⁴ să se conformeze actelor cu putere de lege în cauză sau acțiunilor care decurg din acestea (articolul 5 primul paragraf), cu excepția cazurilor în care Comisia Europeană a acordat o autorizație atunci când nerespectarea acestor legislații străine ar leza în mod grav interesele persoanelor vizate de regulament sau pe cele ale Uniunii (articolul 5 al doilea paragraf). Uniunea a adoptat de asemenea Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101 de stabilire a criteriilor de aplicare a articolului 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2271/96⁵.

¹ Specially Designated Nationals and Blocked Persons List (lista cetățenilor desemnați în mod specific și a persoanelor ale căror active sunt blocate, denumită în continuare „lista SDN”).

² Regulamentul delegat (UE) 2018/1100 al Comisiei din 6 iunie 2018 de modificare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 2271/96 al Consiliului de protecție împotriva efectelor aplicării extrateritoriale a unei legislații adoptate de către o țară terță, precum și a acțiunilor întemeiate pe aceasta sau care rezultă din aceasta (JO 2018, L 199 I, p. 1).

³ Regulamentul (CE) nr. 2271/96 al Consiliului din 22 noiembrie 1996 p 1996 de protecție împotriva efectelor aplicării extrateritoriale a unei legislații adoptate de către o țară terță, precum și a acțiunilor întemeiate pe aceasta sau care rezultă din aceasta (JO 1996, L 309, p. 1, Ediție specială, 10/vol. 1, p. 75), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 37/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 ianuarie 2014 de modificare a anumitor regulamente privind politica comercială comună în ceea ce privește procedurile de adoptare a anumitor măsuri (JO 2014, L 18, p. 1), precum și prin Regulamentul delegat 2018/1100 (denumit în continuare „regulamentul”).

⁴ Persoanele menționate la articolul 11 din Regulamentul nr. 2271/96 sunt printre altele, pe de o parte, persoanele fizice care au reședința în Uniune și au cetățenia unui stat membru și, pe de altă parte, persoanele juridice care își au sediul ca societate în Uniune (articolul 11 punctele 1 și 2).

⁵ Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/1101 al Comisiei din 3 august 2018 de stabilire a criteriilor de aplicare a articolului 5 al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 2271/96 al Consiliului de protecție împotriva efectelor aplicării extrateritoriale a unei legislații adoptate de către o țară terță, precum și a acțiunilor întemeiate pe aceasta sau care rezultă din aceasta (JO 2018, L 199 I, p. 7).

IFIC Holding AG (denumită în continuare „IFIC”) este o societate germană ale cărei acțiuni sunt deținute indirect de statul iranian și care deține ea însăși participații în diferite întreprinderi germane, pe baza cărora are dreptul la dividende. Clearstream Banking AG este singura bancă depozitară de titluri de valoare autorizată în Germania. După înscrierea IFIC, în luna noiembrie 2018, pe lista SDN de către Statele Unite, aceasta a întrerupt plata către IFIC a dividendelor sale și le-a blocat într-un cont separat. La 28 aprilie 2020, în urma unei cereri de autorizare formulate de Clearstream Banking, în sensul articolului 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2271/96, Comisia a adoptat Decizia de punere în aplicare C(2020) 2813 final, prin care a autorizat această bancă să se conformeze anumitor acte cu putere de lege ale Statelor Unite în ceea ce privește titlurile sau fondurile reclamantei, pentru o perioadă de 12 luni (denumită în continuare „autorizația în litigiu”). Această autorizație a fost ulterior reînnoită în anii 2021 și 2022 prin Deciziile de punere în aplicare C(2021) 3021 final și C(2022) 2775 final⁶ (denumite în continuare „deciziile atacate”). În acest context, în temeiul articolului 263 TFUE, IFIC a solicitat Tribunalului anularea deciziilor adoptate de Comisie la cererea Clearstream Banking, aceasta din urmă intervenind în procedură.

Tribunalul respinge acțiunea formulată de IFIC și se pronunță cu această ocazie asupra unor chestiuni de drept inedite în legătură cu Regulamentul nr. 2271/96. Tribunalul consideră printre altele că deciziile atacate nu au efect retroactiv și că nu a fost săvârșită de către Comisie o eroare de apreciere prin faptul aceasta că nu a ținut seama de interesele reclamantei sau nu a examinat dacă existau alternative mai puțin constrângătoare. Acesta statuează de asemenea că limitarea dreptului reclamantei de a fi ascultată de Comisie în cadrul adoptării deciziilor menționate era necesară și proporțională, având în vedere obiectivele urmărite prin Regulamentul nr. 2271/96.

Aprecierea Tribunalului

În primul rând, Tribunalul apreciază că deciziile atacate nu au efect retroactiv, ele indicând în mod clar că sunt valide începând de la data notificării lor și pentru o perioadă de 12 luni⁷. Rezultă din această situație că autorizația în litigiu nu are efect retroactiv și nu acoperă comportamente care ar fi intervenit înainte de data începerii validității deciziilor atacate, în special a primei decizii atacate, ci numai pe cele care au intervenit începând de la acea dată.

În al doilea rând, în ceea ce privește motivul reclamantei întemeiat pe o eroare de apreciere, potrivit căruia, *primo*, Comisia nu ar fi ținut seama de interesele reclamantei, ci numai de cele ale Clearstream Banking, Tribunalul statuează că Comisia nu avea obligația să procedeze în acest mod. Astfel, Tribunalul observă că Regulamentul nr. 2271/96⁸ prevede că acordarea unei autorizații de a se conforma actelor cu putere de lege citate în anexă este supusă condiției ca nerespectarea acestor acte cu putere de lege să lezeze în mod grav interesele persoanei care solicită autorizarea sau interesele Uniunii, dar că această dispoziție nu menționează interesele terților vizați de măsurile restrictive ale țării terțe. Tribunalul face aceeași constatare în ceea ce privește criteriile necumulative, prevăzute de Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101⁹, de care Comisia trebuie să țină seama la examinarea unei cereri de autorizare. În plus, niciunul dintre criteriile în cauză nu evocă o evaluare comparativă a intereselor terțului și a intereselor solicitantului sau a celor ale Uniunii. Pe de altă parte, deși este posibil ca terțul vizat de măsurile restrictive să se afle sub incidența Regulamentului nr. 2271/96¹⁰ și să intre, astfel, în domeniul de aplicare al anumitor dispoziții ale regulamentului amintit, o asemenea împrejurare nu poate conduce, în cadrul aplicării excepției prevăzute la articolul 5 al doilea paragraf din același regulament, la luarea în considerare a altor interese decât cele prevăzute de dispoziția menționată. În ceea ce privește, *secundo*, argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia nu ar fi luat în considerare posibilitatea de a recurge la alternative mai puțin constrângătoare sau posibilitatea reclamantei de a se prevala de un drept la despăgubire, Tribunalul arată că Regulamentul de punere în

⁶ Decizia de punere în aplicare C(2021) 3021 final a Comisiei din 27 aprilie 2021 și Decizia de punere în aplicare C(2022) 2775 final a Comisiei din 26 aprilie 2022.

⁷ A se vedea articolul 3 din fiecare dintre deciziile atacate.

⁸ A se vedea articolul 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2271/96.

⁹ A se vedea articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101.

¹⁰ A se vedea articolul 11 din Regulamentul nr. 2271/96.

aplicare 2018/1101¹¹ nu impune Comisiei asemenea obligații. Astfel, examinarea Comisiei constă în a verifica dacă elementele de probă transmise de solicitant permit să se concluzioneze, în lumina criteriilor stabilite de Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101¹², că, în cazul nerespectării actelor cu putere de lege citate în anexă, interesele solicitantului sau ale Uniunii ar fi grav lezate în mod grav, în sensul articolului 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2271/96. Atunci când constată că este suficient demonstrată apariția unei atingeri grave aduse intereselor respective, Comisia nu are, așadar, obligația să examineze existența unor alternative la autorizare.

În al treilea rând, în ceea ce privește motivul referitor la încălcarea dreptului de a fi ascultat, Tribunalul apreciază că legiuitorul Uniunii a ales să instituie un sistem în cadrul căruia nu trebuie să fie luate în considerare interesele terților vizați de măsurile restrictive, iar acești terți nu trebuie să fie asociați la procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2271/96. Astfel, adoptarea unei decizii în temeiul dispoziției menționate răspunde unor obiective de interes general care constau în protejarea intereselor Uniunii sau ale persoanelor care exercită drepturi în temeiul Tratatului FUE împotriva prejudiciilor grave care ar putea decurge din nerespectarea actelor cu putere de lege citate în anexă.

În acest cadru, exercitarea unui drept de a fi ascultat de către terții vizați în procedura în cauză nu numai că nu ar fi conformă cu obiectivele de interes general urmărite de legislația amintită, ci ar risca în egală măsură, prin difuzarea necontrolată de informații care ar putea fi aduse la cunoștința autorităților din țara terță aflată la originea actelor cu putere de lege citate în anexă, să pericliteze realizarea acestor obiective. Astfel, autoritățile respective ar putea să aibă cunoștință de faptul că o persoană a solicitat o autorizație în sensul dispoziției menționate și că aceasta este, în consecință, susceptibilă să nu se conformeze legislației extrateritoriale a țării terțe în discuție, ceea ce ar genera riscuri în ceea ce privește investigațiile și sancțiunile față de aceasta și, prin urmare, prejudicii pentru interesele persoanei respective și, dacă este cazul, ale Uniunii.

Pe de altă parte, niciun element inerent situației personale a acestor terți nu figurează în mod direct printre elementele pe care trebuie să le cuprindă cererea de autorizare¹³ sau printre criteriile luate în considerare de Comisie atunci când examinează o asemenea cerere¹⁴. Astfel, în sistemul instituit prin Regulamentul nr. 2271/96 în materie, terții vizați de măsurile restrictive nu apar ca având posibilitatea să invoce în fața Comisiei erori sau elemente privind situația lor personală. Prin urmare, o limitare a dreptului de a fi ascultat al terților vizați de măsurile restrictive în cadrul unei asemenea proceduri, având în vedere cadrul juridic relevant și obiectivele urmărite de acesta, nu apare ca fiind disproporționată și ca nerespectând substanța acestui drept. Rezultă că, în împrejurările specifice ale speței, limitarea dreptului de a fi ascultat este justificată, în sensul jurisprudenței, și este necesară și proporțională, având în vedere obiectivele urmărite prin Regulamentul nr. 2271/96 și, în special, de articolul 5 al doilea paragraf din acesta. Comisia nu avea, în consecință, obligația să o asculte pe reclamantă în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziilor atacate.

În plus, reclamanta a susținut că, pentru a respecta dreptul său de a fi ascultată, Comisia ar fi trebuit să publice cel puțin dispozitivul deciziilor atacate. Cu toate acestea, niciun element nu permite să se considere că o asemenea obligație de verificare revine Comisiei. Pe de o parte, această pretinsă obligație nu are temei juridic în nicio dispoziție pertinentă; pe de altă parte, publicarea deciziilor atacate ulterior adoptării lor nu poate avea incidență asupra exercitării unui eventual drept al reclamantei de a fi ascultată în cursul procedurii administrative. În sfârșit, Tribunalul respinge, pentru aceleași motive, argumentul reclamantei potrivit căruia, alternativ, Comisia ar fi trebuit să îi comunice deciziile atacate după adoptarea lor. Având în vedere cele ce precedă, nu se poate considera, așadar,

¹¹ A se vedea articolul 3 din Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101.

¹² A se vedea articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101.

¹³ În sensul articolului 3 alineatul (2) din Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101, „[C]ererile trebuie să includă numele și datele de contact ale solicitanților, să indice cu precizie dispozițiile din legislația extrateritorială citată sau acțiunile ulterioare în cauză și să descrie domeniul de aplicare al autorizației care este solicitată, precum și prejudiciile pe care le ar cauza nerespectarea”.

¹⁴ În sensul criteriilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul de punere în aplicare 2018/1101, prin care se urmărește să se aprecieze dacă s-ar cauza un prejudiciu grav intereselor protejate prevăzute la articolul 5 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2271/96.

că, prin faptul că nu a publicat sau nu a comunicat reclamantei deciziile atacate, Comisia ar fi încălcat dreptul acesteia de a fi ascultată.

MENȚIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea actului.

MENȚIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau a unei ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și fondat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Tribunalului.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

Rămâneți conectați!

